

"CSAK ADDIG VÁLLALOM, AMÍG TALÁLOK BENNE ÚJDONSÁGOT"

A Baptista Szeretetszolgálat 2013-ban elismerő díjakat alapított azzal a céllal, hogy az általa fenntartott intézményekben dolgozó, kiváló szakmai munkát végző kollégáit elismerje és megköszönje áldozatos fáradozásukat.

A Csoják Attila Díjat 2018-ban Báló Otília, a Fészek Nevelőszülői Hálózat vezetője érdemelte ki.

Ennek apropóján feltettünk neki néhány kérdést

a pályakezdéséről

Sosem terveztem ezen a pályán dolgozni, de ha valaki a segítségemet kérte, általában nem mondtam nemet. Egy egyetemi évfolyamtársam szívességet kért tőlem. Kellene valaki, mert egy hirtelen tragédia miatt elveszítettek egy kollégát egy megvalósítás alatt lévő pályázati projektben. Nem lesz semmi dolgom, csak a nevemet adjam hozzá, mint szociális szakember, hogy meglegyen a vállalt létszám. Aztán hamar felmerült, hogy ha már ott a nevem, esetleg dolgozhatnék is valamit... Egy éven belül a szervezet irányításával járó feladatok és felelősség nagy része már az én vállamon volt. Nagy kihívást jelentett, és büszkeséget is egyben - egy faluról városba került, bizonyítani akaró fiatal lánynak -, hogy megbíznak bennem, hogy képes vagyok rá. Azt mondtam, csak addig vállalom, amíg találok benne újdonságot, amíg kihívást jelent számomra. Mindez 20 éve történt. Azóta soha, egyik nap sem volt ugyanolyan, mint a többi, egyik sem telt el megoldásra váró új helyzetek nélkül.

a Fészekről és a szakmai kihívásokról

A Fészek Gyermekvédő Egyesület munkája már a kezdetektől úttörő volt a gyermekvédelemben, annak minden területén feladatot vállalt: alapellátásban gyermekjóléti szolgálatot működtetett, átmeneti gondozás keretében

helyettes szülői ellátást és gyermekek átmeneti otthonát hozott létre, a szakellátásból pedig nevelőszülői hálózat működtetésével és nevelőszülők felkészítő tréningjével vette ki a részét. Ezt a civil közösséget - mely később egyesületté, majd közfeladatokat ellátó intézményhálózattá alakult -, segítem immár 20 éve. A feladataim többretűek, igazgatóként a szervezet teljes működését, gazdálkodását, szakmai munkáját fogom össze, és ezen túlmenően a „Fészek” Nevelőszülői és Helyettes Szülői Hálózat szakmai vezetője vagyok, melynek fenntartója az ORSZIK, működtetője a Fészek Gyermekvédő Egyesület. A "Fészek" Nevelőszülői Hálózatban jelenleg 160 nevelőszülői család gondoskodik 420 gyermekről és fiatalról. Nehéz feladat a nevelőszülőké, természetesen mindenki úgy indul el az úton, hogy szereti a gyerekeket, és segíteni szeretne. De ezen túl, kell még hozzá sok-sok türelem, nyitottság, elfogadás, és nem utolsósorban jó humorérzék. Hozzánk érkezik egy gyermek, aki hozza magával a képzeletbeli hátizsákját, benne jó és rossz emlékekkel, érzésekkel, tapasztalatokkal.

De bármilyen jót is tettünk, sosem várhatjuk az azonnali „megtérülést”, a hálát, és talán még az mert lehet, hogy az csak évek múltán következik be. Éppen ezért sosem szabad feladni a reményt, hogy az elvégzett munkának előbb vagy utóbb meglesz az értelme.

Előre senki sem tudja pontosan, hogy mi is van abban a hátizsákban. Csak azt tudjuk, mi mit teszünk még hozzá: jó élményeket, kedves tárgyakat, hasznos információkat, tapasztalatokat, odafigyelést, feltétel nélküli szeretetet, gondoskodást...És abban a képzeletbeli hátizsákban ott van még a gyermek múltja is, és a vér szerinti családja. Őket is megkapjuk a gyermekkel együtt. Bár nem voltak képesek megfelelően gondoskodni a gyermekükről, de sosem felejthetjük el, hogy minden gyermek számára fontosak a gyökerek, a származás, ezért ápolni kell ezeket a kapcsolatokat is, ítélkezés és hibáztatás nélkül.

a Baptista Szeretetszolgálattal való együttműködésről

Az együttműködésünk az adományok, és rendezvényeken való részvétel lehetőségének továbbításával/fogadásával kezdődött, és azt hiszem, kölcsönös volt a szimpátia. Ez jó alapot jelentett, amikor 2010-ben segítségért kellett folyamodnunk: a Szeretetszolgálat, és személyesen Szenczy Sándor kinyújtotta felénk a kezét, és ezzel megmentette a nevelőszülői hálózatunkat. De még ennél is több történt, ugyanis lehetőséget kaptunk arra, hogy azokat az

“ A Csopják Attila díjat szinte napra pontosan az Egyesület megalakulásának 25. évfordulóján vehettem át, ami jelképesen azt üzeni számomra, ennek a lelkes, elhivatott és önzetlen munkát végző közösségnek az elismerése ez, melynek én is részese lehetek.

értékeket is megőrizzük, és továbbvigyük, amelyek a kezdetektől megalapozták és jellemezték szakmai munkánkat, hogy a megoldáskeresés fókuszában mindig a rászoruló ember legyen, hogy a valós problémához keressük a megoldást, hogy ne elégedjünk meg azzal, ami van, ha úgy érezzük, lehet még jobb is, de sose rugaszkodjunk el túlságosan a realitásoktól. Az állandóan változó, átalakuló, új néven, új szervezeti felépítésben működő gyermekvédelemben, azt hiszem, nagy érték az a kompromisszumok nélküli állandóság és folytonosság, amit mi képviselni tudunk. Ezt igazolják azok a visszajelzések is, amelyek a kollégáimhoz érkeznek volt gondozottjainktól. Akár sok-sok év múltán is, amikor már felnőttek, saját családjuk van, szeretnének beszámolni, hogy megállták a helyüket az életben, vagy jelentkeznek, mert bajban vannak ismét, és mi sem természetesebb annál, hogy oda fordulnak, ahol korábban már segítséget kaptak.

az eddig megtett útról

Azt hiszem, nagyon szerencsés vagyok, hogy a sors ide hozott engem, és megismerhettem azokat az embereket, akikkel együtt dolgozom.

Visszagondolva a 20 évvel ezelőtti önmagamra, ez az idő számomra egy tanulási folyamat, egy fejlődési út volt. Sokszor elmondom a kollégáimnak, hogy mindent, amit tudok, igazából tőlük tanultam, és az én munkám nem több annál, mint hogy az ő tapasztalataikat meghallgatom, rendszerezem, és továbbadom másoknak, ha szükségük van rá.

és a jövőbeli tervekről

És hogy mit szeretnék a jövőben elérni? Milyen vágyaim, terveim vannak? Úgy érzem, magánemberként minden jóból kaptam már az életben, nincsenek nagy elvárásaim. Legyen erőm sokáig sportolni az egészségem megőrzése érdekében, és a számomra fontos személyek is egészségben éljenek minél tovább.

A munkánk kapcsán pedig azt szeretném, ha a gyakorlat, a tapasztalatok alapján módosított jogszabályi környezetben dolgozhatnánk, ha a változások ésszerűek, az új szabályok átgondoltak és betarthatóak lennének. A gyermekvédelemben, az utóbbi időben nagy átalakulások voltak, és a változások nagyon hirtelen jöttek. Pedig a mi munkánkban (is) nagyon fontos a kiszámíthatóság és a tervezhetőség. A gyermekek életében pedig az állandóság, és a biztonság. Ezt mostanában nehéz megteremteni.

Szeretném azt is, ha a nevelőszülőknek, és az általuk végzett munkának nagyobb lenne a társadalmi megbecsülése, az elismertsége, mert eddig igazságtalanul sok rossz sztereotípiát kötődött hozzá, és ez bizony nem erősíti a hajlandóságot, hogy többen jelentkezzenek erre a hivatásra, szolgálatra. Pedig a szükség nagy. Egyre több rászoruló, családjából kiemelt gyermeknek nem tudunk segítséget nyújtani, mert nincs elég nevelőszülő.

Jó lenne ezen változtatni. Akár úgy is, hogy más módon próbáljunk meg segíteni a rászoruló családoknak, hogy ne is kerüljön sor a gyermekek családjából történő kiszakítására. A cél most sem más, mint 25 évvel ezelőtt volt, minél többet, és minél jobban segíteni!

